

The Summer of '69

Ik dacht een kortstondig moment dat ik ging hemelen. Michael Jackson en Martin Bril achterna. Al het bloed trok weg uit mijn hoofd, alsook alle reserves die ik door oeverloos 'crosstrainen' in de sportschool had opgebouwd. Binnen een paar minuten restte mij niets meer en minder dan de conditie van een Franse veldwachter. Zo voelt het dus als je een ernstige ziekte onder de leden hebt, dacht ik nog. En net als alle andere neurotische hypochonders was ik daar vanzelfsprekend van overtuigd. Mijn laatste uur had geslagen.

Wij wonen hier tijdelijk op het Franse boerenland. Geen ziekenhuis in velden of wegen te bekennen. Daarvoor moet je 35 kilometer rijden. Ik suste mijzelf met de gedachte dat ik een forse griep had opgelopen. Dus dat was geen optie. Volgde een nacht van vlammeende koorts en het projectielbraken van alles wat ik die dag had gegeten. Een boomlange Engelsman die met zijn hoofd op het stuur van zijn VW-busje de nacht doorbracht, zo uit de kluiten gewassen was hij, noemde dat verontschuldigend 'a technicolor yawn', toen ik eens op jonge leeftijd in de ochtend mijn hoofd uit een Luxemburgse tent stak. Evengoed. De Mexicaanse griep had ik na het raadplegen van internet al uitgesloten. Daarbij, van die paar verdwaalde Nederlanders die ik in de Carrefour tegen was gekomen, had ik dat niet overgedragen gekregen. Die waren op zoek naar Calvé Pindakaas en Mayonaise. Na 24 uur begon mijn onderbeen rood en blauw op te lichten. Als ik dat op jonge leeftijd niet al eens had ervaren, dan had ik niet geweten dat ik 'wondroos' had opgelopen. Een bacteriële infectie, meestal van het streptokokkensoort. Op naar de plaatselijke huisarts. Net als sommige inwoners van de Nièvre was ook hij in dat eerste contact nogal nors. Er kon geen glimlach of empathisch 'gehumm' vanaf. Hij checkte voor de vorm mijn bloeddruk, deed een telefoontje en schreef iets op een papiertje. Dat bleek even later een rekening van 58 euri te zijn. Hij meldde dat ik mij in de plaatselijke apotheek kon vervoegen. Ik stond na 5 minuten weer buiten.

Ik heb 6 dagen op bed gelegen. Er vlogen wespen naar binnen. En weer naar buiten. Ik heb een groene specht gezien en een kolibrievlinder. Ik heb de vakantie aan mij voorbij zien gaan.

Vandaag verraste mijn vrouw mij met een cadeau. Een 'Mobylette Caddy'. Een originele Motobecane. Een nog gave en lopende Franse bromfiets uit 1969. Gekocht van Rob, een bevriende Nederlandse Fransman, die zichzelf hier met de handel in antiek een leven als God in Frankrijk heeft bezorgd. 1969. Het jaar dat the Beatles 'Yellow Submarine' uitbrachten en 'Abbey Road' opnamen. De Lauwerszee werd afgesloten. Neil Armstrong stapte als eerste mens op de maan. Op 16 augustus ging Woodstock van start. Richie Havens, mijn held, zong als eerste artiest het nummer 'Freedom'. Niemand had toen nog van Al Gore gehoord.

Ik voel mij bijna weer senang. Ik ben nog niet dood. Morgen ga ik in mijn blootje, op mijn Motobecane, door de korenvelden van de Bourgogne tuffen. In the summer of 2009.